

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το μυστικό της ροδακινιάς

ΣΑΡΑ ΑΝΤΙΣΟΝ ΑΛΕΝ

Το μυστικό
της ροδακινιάς

Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

*Στη Μισέλ Πίτμαν και στη Χάιντι Γκιμπς.
Ό,τι ξέρω για τη φιλία το χρωστάω σε εσάς.*

Τίτλος πρωτοτύπου:
Sarah Addison Allen, *The Peach Keeper*

1η έκδοση: Ιούνιος 2014

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου
Τυπογραφική διόρθωση: Χρήστος Γιαμαρέλλος

© 2011, Sarah Addison Allen
© 2014, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
e-mail: info@oceanida.gr
www.oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-715-5

1

Κρυψώνες

Την ημέρα που η Πάξτον Όσγκουντ πήγε το κουτί με τους φακέλους από ακριβό χαρτί στο ταχυδρομείο –αυτούς τους οποίους είχε δώσει σε επαγγελματία καλλιγράφο για να της γράψει τις διευθύνσεις–, έπιασε βροχή τόσο δυνατή, ώστε ο αέρας άσπρισε και έγινε σαν μπαμπάκι. Το βράδυ, τα ποτάμια είχαν φουσκώσει, πολλά μέρη πλημμύρισαν και, για πρώτη φορά από το 1936, το ταχυδρομείο δεν μπόρεσε να παραδώσει γράμματα. Όταν η περιοχή άρχισε να στεγνώνει, όταν οι αντλίες άδειασαν τα υπόγεια από τα νερά, οι αυλές καθάρισαν από τις λάσπες και οι δρόμοι από τα πεσμένα κλαδιά, επιτέλους οι προσκλήσεις παραδόθηκαν – αλλά όλες τους σε λάθος διευθύνσεις. Οι γείτονες γέλασαν με τον απρόσεκτο ταχυδρόμο τους και τελικά οι προ-

σκλήσεις άλλαξαν χέρια πάνω από τους φράκτες, καταλήγοντας στα σωστά πρόσωπα. Την επόμενη ημέρα, ασυνήθιστα πολλοί άνθρωποι επισκέφθηκαν τον γιατρό με μολυσμένες πληγές στα χέρια τους και κοψίματα από χαρτί, διότι οι φάκελοι είχαν μουσκέψει από την υγρασία, είχαν στεγνώσει και είχαν γίνει σκληροί σαν τσιμέντο. Αργότερα, οι κάρτες των προσκλήσεων έμοιαζαν σαν να κρύβονταν από μόνες τους και να εμφανίζονταν κατά βούληση: η πρόσκληση της κυρίας Τζέιμσον εξαφανίστηκε για δύο ημέρες, κι ύστερα βρέθηκε στο σπιτάκι των πουλιών, έξω στον κήπο· η πρόσκληση της Χάρπερ Ρόουλι εντοπίστηκε στο καμπαναριό της εκκλησίας, ενώ αυτή του κυρίου Κίνγκσλεϊ στην αποθηκούλα της ηλικιωμένης μητέρας του.

Αν κάποιος εξέταζε προσεκτικά τα σημάδια, θα συνειδητοποιούσε πως ο αέρας ασπρίζει όταν πρόκειται να αλλάξουν τα πράγματα· ότι τα κοψίματα από χαρτί σημαίνουν πως όσα είναι γραμμένα σε αυτό είναι περισσότερα από αυτά που βλέπει το μάτι· πως τα πουλιά πάντα κοιτάζουν να σε προστατέψουν από όσα δεν βλέπεις.

Κανείς, όμως, δεν πρόσεξε τίποτα. Και λιγότερο απ' όλους η Γουίλα Τζάκσον.

Ο φάκελος έμεινε κλειστός στο γραφείο του καταστήματός της για πάνω από μία εβδομάδα. Τον είχε κοιτάξει με περιέργεια, όταν τον παρέλαβε μα-

ζί με τα υπόλοιπα γράμματα. Έπειτα όμως, όταν κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, τον είχε αφήσει αμέσως, λες και της είχε κάψει το χέρι. Ακόμα και τώρα, όταν περνούσε δίπλα από το γραφείο, του έριχνε καχύποπτες ματιές.

«Θα τον ανοίξεις καμιά φορά;» ρώτησε η Ρέιτσελ εκείνο το πρωί. Η Γουίλα γύρισε και κοίταξε τη Ρέιτσελ Έντνι, η οποία στεκόταν πίσω από τον πάγκο της καφετέριας, στο βάθος του καταστήματος. Είχε σκούρα κοντά μαλλιά και, με το κάπρι που φορούσε και το δέρμα το μαυρισμένο από τον ήλιο, έμοιαζε έτοιμη για αναρρίχηση σε κάποια από τα κοντινά απότομα βράχια. Όσες φορές κι αν της είχε πει η Γουίλα ότι δεν ήταν ανάγκη να ντύνεται με τα ρούχα που πουλούσαν στο μαγαζί –άλλωστε, η Γουίλα σπάνια έβγαζε το τζιν και τις μπότες της–, η Ρέιτσελ ήταν πεπεισμένη πως έπρεπε να διαφημίζει το εμπόρευσμά τους.

«Δεν πρόκειται να πάω. Δεν είναι ανάγκη να τον ανοίξω», είπε η Γουίλα και αποφάσισε να διπλώσει τις καινούργιες μπλούζες, τις οποίες μόλις είχαν παραλάβει, ελπίζοντας πως η μονότονη, βαρετή ασχολία της θα τη βοηθούσε να αγνοήσει το αλλόκοτο συναίσθημα που την κυριέυε όποτε σκεφτόταν αυτή την πρόσκληση· έμοιαζε σαν ένα αερόστατο γεμάτο προσδοκίες, που φούσκωνε στο κέντρο του κορμιού της. Παλαιότερα, όταν ήταν νεότερη, ένοιωθε

συχνά έτσι πριν κάνει κάτι πραγματικά ανόητο. Νόμιζε, όμως, πως τα είχε αφήσει πίσω της όλα αυτά. Η ζωή της κυλούσε με τόση ηρεμία, ώστε πίστευε ότι τίποτα δεν μπορούσε πια να τη διαταράξει. Προφανώς, μερικά πράγματα μπορούσαν ακόμα να την αναστατώνουν...

Η ματιά της Ρέιτσελ έσταζε αποδοκιμασία. «Τι σνομπ που είσαι!»

Τα λόγια της έκαναν τη Γουίλα να βάλει τα γέλια. «Εξήγησέ μου γιατί είμαι σνομπ! Επειδή δεν ανοίγω την πρόσκληση για τη δεξίωση που διοργανώνουν οι πλουσιότερες κυρίες της πόλης μας;»

«Αντιμετωπίζεις με περιφρόνηση οτιδήποτε κι αν κάνουν, λες και πρόκειται για βλακείες με τις οποίες δεν αξίζει να ασχοληθείς».

«Δεν είναι έτσι».

«Έτσι είναι. Εκτός κι αν κάτω απ' αυτή την περιφρόνηση υποβόσκει το απωθημένο σου να ήσουν κι εσύ μία από αυτές», είπε η Ρέιτσελ, φορώντας την πράσινη ποδιά με το κεντημένο κίτρινο λογότυπο του καταστήματος: «Ζωή στη Φύση - Σπορ ρουχισμός και Καφές».

Μπορεί η Γουίλα να ήταν οκτώ χρόνια μεγαλύτερη από τη Ρέιτσελ, όμως δεν έπαιρνε απήφιστα όσα έλεγε η νεαρή γυναίκα. Δεν θεωρούσε την υπάλληλό της μια ανόητη κοπελίτσα είκοσι δύο χρόνων, από αυτές που νομίζουν πως τα ξέρουν όλα. Η Ρέι-

τσελ είχε ζήσει μια περιπετειώδη και μπόμεικη ζωή, και γνώριζε πολλά για την ανθρώπινη φύση. Ο μόνος λόγος για τον οποίο είχε εγκατασταθεί για την ώρα στο Γουόλς οφ Γουότερ, στην πόλη τους, ήταν ο έρωτας. Είχε ερωτευτεί εδώ. Και ο έρωτας αλλάζει τους όρους του παιχνιδιού, όπως δεν κουραζόταν να εξηγεί στη Γουίλα.

Η Γουίλα, όμως, δεν είχε καμία όρεξη να διεισδύσει στα συναισθήματα της υπαλλήλου της για τις πλούσιες οικογένειες της πόλης. Μεγαλώνοντας, η Ρέιτσελ δεν είχε εγκατασταθεί πουθενά για περισσότερο από λίγους μήνες. Η Γουίλα είχε ζήσει εδώ σχεδόν όλη της τη ζωή. Επομένως, αντιλαμβανόταν ως κάτι φυσιολογικό την περίεργη κοινωνική δυναμική του Γουόλς οφ Γουότερ. Απλά, δεν ήξερε πώς να την εξηγήσει σε όσους δεν την έβλεπαν. Γι' αυτό και έκανε τη μοναδική ερώτηση που ήξερε ότι θα αποσπούσε την προσοχή της Ρέιτσελ και θα άλλαζε την κουβέντα τους: «Τι έχεις ετοιμάσει σήμερα; Μυρίζει φανταστικά».

«Ω, υπέροχα πράγματα, κι ας είμαι εγώ η ίδια που το λέει! Φλορεντίνες μισοβουτηγμένες σε σοκολάτα, μπισκότα με δημητριακά και γλάσο καπουτσίνο, και μπράουνις με άρωμα εσπρέσο». Με μια πλατιά χειρονομία, έδειξε τη βιτρίνα κάτω από τον πάγκο της, σαν παρουσιάστρια τηλεοπτικού σόου που συστήνει τους προσκεκλημένους της.

Πριν από έναν περίπου χρόνο, η Γουίλα είχε συμφωνήσει να αναλάβει η Ρέιτσελ το κλειστό καφέ στο βάθος του καταστήματός της, και της είχε δώσει το πράσινο φως να σερβίρει μαζί με τους καφέδες και γλυκά, βασικό συστατικό των οποίων ήταν ο καφές. Η ιδέα αποδείχτηκε εξαιρετική. Πλέον, χαιρόταν κάθε πρωί να μπαίνει στο μαγαζί. Η δυνατή ευωδιά της σοκολάτας και η «γεμάτη» μυρωδιά του φρέσκου καφέ, που την υποδέχονταν, απέπνεαν μια αίσθηση σκότους και μυστηρίου – σαν να 'χε βρει, επιτέλους, η Γουίλα την τέλεια κρυψώνα.

Το κατάστημά της, που ειδικευόταν σε σπορ ρούχα από οργανικό βαμβάκι, βρισκόταν στη Νάσιοναλ Ρόουντ, στον κεντρικό δρόμο ο οποίος οδηγούσε στην είσοδο του Εθνικού Δρυμού, του δάσους με τους πανέμορφους καταρράκτες, στην καρδιά της οροσειράς Μπλου Ριτζ, στη Βόρεια Καρολίνα. Όλα τα μαγαζιά με είδη σπορ, που απευθύνονταν στους κατασκηνωτές και στους πεζοπόρους ή στους αναρριχητές επισκέπτες της περιοχής, ήταν εδώ, κατά μήκος του μοναδικού εμπορικού δρόμου. Και εδώ είχε βρει επιτέλους η Γουίλα το καταφύγιό της, αν μπορούσε να το πει κανείς έτσι. Κατά βάθος, δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την πεζοπορία, την ορειβασία ή το κάμπινγκ – για κανένα από αυτά τα «υπαίθρια σπορ» που «συντηρούσαν» την πόλη. Όμως, μέσω του καταστήματος, κατάφερε να διατηρεί μια πιο

χαλαρή σχέση με τους λοιπούς μαγαζάτορες και τους καινούργιους στην πόλη, παρά με τους ανθρώπους που γνώριζε από τα παιδικά της χρόνια. Αν ήταν να μένει εδώ, τότε προτιμούσε να ανήκει στους «ξένους» και στους απλούς εμπόρους, και όχι στην παλιά αριστοκρατία του Γουόλς οφ Γουότερ.

Τα μαγαζιά στεγάζονταν σε παλιά κτήρια, κτισμένα πριν από έναν και πλέον αιώνα, όταν το Γουόλς οφ Γουότερ ήταν ένας μικρός οικισμός υλοτόμων. Τα ταβάνια ήταν στολισμένα με διάτρητα φύλλα κασσίτερου και τα πατώματα ήταν φτιαγμένα από σαρακοφαγωμένα κίτρινα σανίδια: με την παραμικρή πίεση έτριζαν σαν γέρικα κόκαλα – κι έτσι κατάλαβε η Γουίλα ότι η Ρέιτσελ ήρθε κοντά της.

Γύρισε και την είδε να της δίνει τον τρομερό φάκελο. «Ανοιξέ τον».

Η Γουίλα τον πήρε με μισή καρδιά. Ήταν χοντρός και ακριβός φάκελος, και μύριζε σαν χαρτί ταπετσαρίας. Για να ξεφορτωθεί τη Ρέιτσελ έσκισε τη μία πλευρά του ώστε να ανοίξει. Τη στιγμή που το έκανε, το καμπανάκι της πόρτας χτύπησε και σήκωσαν αμφοότερες τα κεφάλια τους για να δουν ποιος έμπαινε.

Δεν ήταν κανείς.

Η Ρέιτσελ αγάλλασε τα γυμνά της μπράτσα, που είχαν ανατριχιάσει. «Μ' έπιασε ρίγος».

«Η γιαγιά μου θα έλεγε πως πέρασε φάντασμα δίπλα σου».

Η Ρέιτσελ ρουθούνισε. «Οι προλήψεις είναι η προσπάθεια των ανθρώπων να θέσουν υπό τον έλεγχο τους πράγματα που στην πραγματικότητα δεν μπορούν να ελέγξουν».

«Ωραία τα λες, Μάργκαρετ Μιντ!»*

«Εμπρός», τη σκούντησε η Ρέιτσελ. «Διάβασε». Η Γουίλα έβγαλε την πρόσκληση και διάβασε:

Στις 12 Αυγούστου 1936, μια μικρή συντροφιά κυριών στο Γουόλς οφ Γουότερ της Βόρειας Καρολίνας ίδρυσε μια λέσχη, η οποία αναδείχθηκε στο σημαντικότερο κοινωνικό όμιλο της περιοχής. Είναι η λέσχη που διοργανώνει εράνους, χρηματοδοτεί τοπικά πολιτιστικά γεγονότα και κάθε χρόνο μοιράζει υποτροφίες.

Τα μέλη της Λέσχης Κυριών έχουν την τιμή να προσκαλέσουν τα πρώην μέλη και τους συγγενείς των πρώην μελών τους σε μια τελετή αφιερωμένη στην 75η επέτειο από την ίδρυση του ομίλου.

Ελάτε να γιορτάσουμε μαζί 75 χρόνια σημαντικού και αξιόλογου έργου. Η δεξίωση θα είναι η πρώτη κοσμική εκδήλωση την οποία θα φιλοξενήσει η προσφάτως ανακαινισθείσα βίλα Μπλου Ριτζ Μαντάμ, στις 12 Αυγούστου, στις 7 μ.μ.

* Μάργκαρετ Μιντ (1901-1978): Αμερικανίδα πολιτισμική ανθρωπολόγος και συγγραφέας. (Σ.τ.Δ.)

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ με την εσώκλειστη κάρτα στην Πάξτον Όσγκουντ, πρόεδρο της λέσχης.

«Βλέπεις;» είπε η Ρέιτσελ πάνω από τον ώμο της Γουίλα. «Δεν ήταν και τόσο τρομερό».

«Δεν το πιστεύω ότι η Πάξτον θα κάνει τη δεξίωση στην Μπλου Ριτζ Μαντάμ».

«Ω, έλα τώρα! Και τι δεν θα 'δυνα για να δω το εσωτερικό αυτής της βίλας! Το ίδιο κι εσύ».

«Δεν θα πάω».

«Θα είσαι χαζή αν δεν πας. Η γιαγιά σου...»

«...βοήθησε στην ίδρυση της λέσχης. Το ξέρω», ολοκλήρωσε τη φράση η Γουίλα, αφήνοντας την πρόσκληση πάνω στο γραφείο της. «Η γιαγιά μου – όχι εγώ».

«Είναι η κληρονομιά σου».

«Δεν έχει καμιά σχέση μ' εμένα».

Η Ρέιτσελ σήκωσε ψηλά τα χέρια της. «Εντάξει, παραιτούμαι. Θέλεις καφέ;»

«Ναι», είπε η Γουίλα, χαρούμενη που η συζήτηση έπαιρνε τέλος. «Με γάλα σόγιας και δύο κουταλιές ζάχαρη». Την προηγούμενη εβδομάδα, στη Ρέιτσελ είχε κολλήσει η ιδέα ότι ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι έπιναν τον καφέ τους αποκάλυπτε μυστηριωδώς το χαρακτήρα τους. Ήταν, λοιπόν, αυστηροί και άτεγκτοι οι άνθρωποι που τον έπιναν μαύρο και σκέτο; Μήπως όσοι τον προτιμούσαν με

γάλα, αλλά χωρίς ζάχαρη, είχαν προβλήματα στη σχέση τους με τη μητέρα τους; Είχε ένα τετραδιάκι πίσω από τον πάγκο και σημείωνε τις παρατηρήσεις της. Η δε Γουίλα είχε αποφασίσει να τη διατηρεί σε εγρήγορση, ζητώντας κάθε μέρα διαφορετικό τον καφέ της.

Η Ρέιτσελ πήγε πίσω από τον πάγκο της για να κρατήσει μια σημείωση. «Χμμ... Ενδιαφέρον», είπε σοβαρά, λες και είχε μόλις αντιληφθεί το νόημα του κόσμου· λες και είχε μόλις καταφέρει να καταλάβει τη Γουίλα.

«Δεν πιστεύεις στα φαντάσματα, αλλά θεωρείς πως ο τρόπος με τον οποίο πίνω τον καφέ μου θα σου δώσει πληροφορίες για την προσωπικότητά μου».

«Τα φαντάσματα είναι προλήψεις. Ο καφές είναι επιστήμη».

Η Γουίλα κούνησε το κεφάλι της και άρχισε ξανά να διπλώνει μπλουζάκια, προσπαθώντας να βγάλει από το μυαλό της την πρόσκληση που είχε αφήσει στο γραφείο της. Όμως, η κάρτα τραβούσε το βλέμμα της, σαλεύοντας ανάλαφρα, λες και τη φυσούσε κάποιο ανεπαίσθητο ρεύμα.

Πέταξε μια μπλούζα για να τη σκεπάσει και προσπάθησε να την ξεχάσει.

Όταν έκλεισαν το κατάστημα εκείνο το βράδυ, η Ρέιτσελ έφυγε για να συναντήσει τον φίλο της· θα πήγαιναν μια νυχτερινή βόλτα στο βουνό, και αυτό ήταν τόσο εκνευριστικά υγιεινό ώστε η Γουίλα άρπαξε ένα μπράουνι από τη βιτρίνα και το κατάπιε με τρεις μπουκιές. Έπειτα μπήκε στο κίτρινο Ράνγκλερ της για να επιστρέψει στο σπίτι και να βάλει πλυντήριο. Τα βράδια της Τετάρτης ήταν αφιερωμένα στο πλυντήριο. Μερικές φορές, μάλιστα, ανυπομονούσε να φτάσει η ώρα για να πλύνει.

Η ζωή της ήταν μονότονη, αλλά δίχως προβλήματα. Ήταν τριάντα χρόνων, δηλαδή, όπως θα έλεγε ο πατέρας της, «ενήλικη πια».

Όμως, αντί να τραβήξει ίσια για το σπίτι της, η Γουίλα έστριψε προς το Τζάκσον Χιλ, το μέρος της καθημερινής, μοναχικής βόλτας της. Η πλαγιά του βουνού ήταν απότομη και ο δρόμος γεμάτος στροφές, σχεδόν επικίνδυνος. Ήταν, όμως, ο μοναδικός τρόπος για να φτάσει κανείς στην προπολεμική έπαυλη στην κορυφή, την οποία οι ντόπιοι αποκαλούσαν «Μπλου Ριτζ Μαντάμ». Από τότε που άρχισε η ανακαίνιση, πριν από ένα χρόνο, η Γουίλα ανέβαινε κρυφά ως εκεί για να βλέπει την πρόοδο των έργων.

Η έπαυλη ήταν ερείπιο. Χρόνια πριν, την είχαν εγκαταλείψει οι τελευταίοι από μια σειρά «σκοτεινών» ιδιοκτητών. Είχε αρχίσει να ρημάζει ολοκλη-

ρωτικά και γκρεμιζόταν πια σιγά σιγά, όταν οι Όσγκουντ αποφάσισαν να την αγοράσουν. Τώρα, είχε σχεδόν ολοκληρωθεί η αναστύλωσή της και ήταν έτοιμη να λειτουργήσει ως ακριβός ξενώνας. Οι άσπρες δωρικές κολόνες της πρόσοψης είχαν στηθεί ξανά στη θέση τους, σφραγίζοντας μ' έναν δραματικό νεοκλασικό τόνο το κτήριο. Στο πρόστεγο, ένας πολυέλαιος εποχής κρεμόταν από την οροφή και, ενώ προηγουμένως τα παράθυρα ήταν όλα σπασμένα και σφραγισμένα με σανίδες, τώρα τα τζάμια τους σε ξάφνιαζαν με τη λαμπράδα τους. Ήταν μια εικόνα του παλαιού Νότου, το αρχοντικό μιας φυτείας, όπου κυρίες με φουρό δροσίζονταν με τις βεντάλιες τους και άντρες κοστουμαρισμένοι συζητούσαν για τις τιμές της σοδειάς.

Η Μαντάμ είχε κτιστεί λίγο μετά το 1800, από τον προ-προπάππο της Γουίλα, τον ιδρυτή της Υλοτομικής Εταιρείας Τζάκσον, που είχε κλείσει προ πολλού. Ήταν το γαμήλιο δώρο για τη νεαρή σύζυγό του, μια όμορφη λεπτοκαμωμένη κοπέλα από αρχοντική οικογένεια της Ατλάντα. Εκείνη το είχε αγαπήσει το σπίτι και το είχε θεωρήσει αντάξιό της. Δεν είχε αγαπήσει, όμως, καθόλου την ορεινή πόλη με το όνομα «Γουόλς οφ Γουότερ» – είχε μισήσει την υγρή, πράσινη μοναξιά της. Οργάνωνε χοροεσπερίδες, με την ελπίδα ότι έτσι θα καλόπιανε τους συμπολίτες της και θα τους υποχρέωνε να υιοθετή-

σουν τη φινέτσα που η ίδια θεωρούσε απαραίτητο συστατικό της ζωής της. Δεν τα κατάφερε. Ανήμπορη να μετατρέψει σε κοινωνικό κύκλο τούς ανθρώπους που υπήρχαν εκεί, αποφάσισε να φέρει κοντά της τον κύκλο της από την Ατλάντα. Έπεισε, λοιπόν, τους παλιούς φίλους της να έρθουν για να την επισκεφθούν, να κτίσουν σπίτια, να αντιμετωπίσουν αυτό το ορεινό μέρος ως έναν διασκεδαστικό παράδεισο – η ίδια αδυνατούσε να τον δει έτσι, μπορούσε όμως θαυμάσια να πείθει τους άλλους· διέθετε την ξεχωριστή, μαγική δύναμη των όμορφων, ανικανοποίητων γυναικών.

Κι έτσι, μια πλούσια κοινωνία σχηματίστηκε σ' αυτή την κωμόπολη της Βόρειας Καρολίνας, την περιτριγυρισμένη από καταρράκτες, όπου παλιά κατοικούσαν άξεστοι υλοτόμοι. Αυτές οι οικογένειες της καλής κοινωνίας ήταν περίεργες, αταίριαστες με το μέρος και ξεροκέφαλες – διόλου καλοδεχούμενες. Μα, όταν η κυβέρνηση αγόρασε το γύρω δάσος και το μετέτρεψε σε Εθνικό Πάρκο, όταν η τοπική υλοτομική βιομηχανία έσβησε, αυτές οι οικογένειες ήταν που βοήθησαν την πόλη να επιβιώσει.

Η ειρωνεία ήταν πως οι Τζάκσον, η κάποτε πιο επιφανής οικογένεια στην πόλη – η αιτία της ύπαρξής της –, καταστράφηκαν οικονομικά όταν σταμάτησε η υλοτομική εκμετάλλευση της περιοχής. Η ανάμνηση του ποιοι ήταν και του πλούτου που κά-

ποτε διέθεταν τους στήριξε για λίγο. Σύντομα, όμως, βρέθηκαν σε αδιέξοδο: μην μπορώντας να πληρώσουν τους φόρους τους, αναγκάστηκαν να πουλήσουν τη Μαντάμ. Σχεδόν όλοι όσοι είχαν αυτό το επώνυμο έφυγαν από την πόλη. Αλλά μία Τζάκσον έμεινε: μια νεαρή κοπελίτσα, ονόματι Τζόρτζι Τζάκσον – η γιαγιά της Γουίλα. Ήταν δεκαεπτά ετών, ανύπαντρη και έγκυος. Και έπιασε δουλειά – αν είναι δυνατόν! – ως υπηρέτρια στο σπίτι των Όσγκουντ, οι οποίοι κάποτε ήταν οι καλύτεροι φίλοι των Τζάκσον!

Η Γουίλα σταμάτησε στην άκρη του δρόμου, ακριβώς πριν από τη στροφή που οδηγούσε στην είσοδο της Μαντάμ. Κανόνιζε πάντα να φτάνει εκεί όταν οι εργάτες είχαν σχολάσει και φύγει. Βγήκε από το Ράνγκλερ και κάθισε στο καπό της μηχανής, ακουμπώντας στο παρμπρίζ. Κόντευε να τελειώσει ο Ιούλιος, ο πιο ζεστός μήνας του καλοκαιριού, ο γεμάτος από τη βοή των εντόμων που ζουζούνιζαν τρελά από έρωτα. Φόρεσε τα μαύρα γυαλιά της για να προστατέψει τα μάτια της από το ηλιοβασίλεμα και κοίταξε το σπίτι.

Το μόνο που απέμενε για να ολοκληρωθεί η ανακρίση ήταν η διαμόρφωση του κήπου – και αυτή μάλλον την είχαν ξεκινήσει σήμερα. Η Γουίλα ενθουσιάστηκε. Θα υπήρχαν καινούργια πράγματα για να προσέξει, να παρατηρήσει, να μελετήσει. Είδε

ξύλινους πασσάλους μπηγμένους στη γη, σκοιινιά που χώριζαν την έκταση μπροστά στο σπίτι σε ομοιόμορφα τετράγωνα· είδε χρωματιστά σημάδια στο έδαφος, που έδειχναν από πού περνούσαν οι υπόγειες σωληνώσεις, έτσι ώστε οι εργάτες να μη σκάψουν εκεί. Επίκεντρο της δραστηριότητας, ωστόσο, έμοιαζε να είναι το μοναδικό δέντρο στην κορυφή του λόφου, δίπλα στο σπίτι.

Το δέντρο βρισκόταν ακριβώς στο αριστερό χέρι της απότομης κατωφέρειας. Τα φύλλα του ήταν μακριά και καταπράσινα, τα κλαδιά του μεγάλα. Όταν το φως έπεφτε πάνω του από μια συγκεκριμένη γωνία, κατά το σούρουπο, έμοιαζε με άνθρωπο όρθιο στην κορυφή ενός βράχου, έτοιμο να βουτήξει στον ωκεανό. Ένας μικρός εκσκαφέας ήταν αφημένος δίπλα στη ρίζα του. Πλαστικά σκοιινιά ήταν δεμένα γύρω από τα κλαδιά του.

Είχαν σκοπό να το ρίξουν;

Αναρωτήθηκε γιατί. Το δέντρο έμοιαζε απολύτως υγιές.

Εντάξει. Οτιδήποτε κι αν έκαναν, ήταν σίγουρα για καλό. Οι Όσγκουντ ήταν γνωστοί για το γούστο τους. Η Μαντάμ θα γινόταν και πάλι σωστό παλατάκι.

Όσο κι αν η Γουίλα δεν ήθελε να το παραδεχτεί, η Ρέιτσελ είχε δίκιο: θα της άρεσε πολύ να δει πώς είχαν ανακαινίσει το εσωτερικό της βίλας. Απλά,

δεν πίστευε ότι είχε αυτό το δικαίωμα. Το σπίτι είχε πάψει να ανήκει στην οικογένειά της, από τη δεκαετία του 1930. Ακόμα κι εδώ που στεκόταν, σε τόσο μικρή απόσταση, ένιωθε πως είχε εισβάλει παράνομα σε ξένη περιουσία – και, αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό της, αυτός ήταν και ένας από τους λόγους για τους οποίους το είχε κάνει... Στα εφηβικά της χρόνια, πάντως, δεν είχε βρει ποτέ το θάρρος να πλησιάσει αρκετά ώστε να δει μέσα, αν και μια επίσκεψη στο ερειπωμένο σπίτι ήταν κατά κάποιον τρόπο η δεδομένη αταξία για τα παιδιά της μικρής πόλης. Και, στα παιδικά της χρόνια, η Γουίλα είχε τολμήσει όλες τις αταξίες που μπορούσε να φανταστεί κανείς... Ήταν μάλιστα τόσο καλή σε αυτό, ώστε ουδείς την είχε υποψιαστεί ποτέ, ως το τέλος. Είχε εξελιχθεί σε έναν θρύλο του είδους, και οι συμμαθητές της στο γυμνάσιο την αποκαλούσαν «Τζόκερ του Γουόλς οφ Γουότερ». Όμως, το μέρος αυτό δεν ήταν σαν τα άλλα. Ασκούσε πάνω της μια αλλόκοτη έλξη-απώθηση τότε, όπως και τώρα. Όλοι οι άλλοι, που τρύπωναν μέσα από κάποιο σπασμένο παράθυρο, διηγούνταν ιστορίες για μυστηριώδη βήματα, για πόρτες που έκλειναν μόνες τους, για ένα παλιομοδίτικο καπέλο, μια σκούρα φεντόρα, που ήταν μετέωρο στον αέρα, σαν να το φορούσε κάποιος άορατος άντρας. Ίσως αυτό να την είχε εμποδίσει να πλησιάσει: η

Γουίλα φοβόταν τα φαντάσματα, εξαιτίας της γιαγιάς της.

Ανακάθισε και έψαξε στην κωλότσεπη του τζιν της. Τράβηξε την πρόσκληση και την ξαναδιάβασε: ζητούσε απάντηση με την εσώκλειστη καρτούλα – κι έτσι, η Γουίλα έψαξε στο φάκελο και τη βρήκε και αυτήν.

Ξαφνιασμένη, βλέποντας κολλημένο στο χαρτονάκι ένα κίτρινο χαρτάκι σημειώσεων, που έγραφε:

Γουίλα,

Η γιαγιά σου και η γιαγιά μου είναι τα μοναδικά ζώντα μέλη της αρχικής λέσχης, και θα ήθελα να οργανώσω κάτι ξεχωριστό για αυτές εκείνη τη βραδιά. Τηλεφώνησέ μου και ας προσπαθήσουμε να βρούμε κάτι μαζί.

Παξ

Φυσικά, τα γράμματά της ήταν όμορφα. Η Γουίλα το θυμόταν αυτό από το σχολείο. Κάποτε είχε βρει ένα σημείωμα, που είχε πέσει τυχαία από την Πάξτον στο διάδρομο έξω από την τάξη τους, και το είχε κρατήσει για μήνες – έναν παράξενο κατάλογο με τα χαρακτηριστικά που η Πάξτον ήθελε στον άντρα τον οποίο θα παντρευόταν. Τον είχε διαβάσει πολλές φορές, προσέχοντας τις συρτές γραμμές των «ρ» και το καθαρό σχήμα των «χ». Είχε μελετήσει

τόσο πολύ το γραφικό χαρακτήρα της Πάξτον, ώστε διαπίστωσε πως μπορούσε άνετα να τον μιμηθεί. Και, από τη στιγμή που διέθετε αυτή την ικανότητα, στάθηκε αδύνατον να μην την αξιοποιήσει... Η δεξιότητά της αυτή οδήγησε σε μια πολύ παράδοξη συνάντηση ανάμεσα στην ψηλομύτα Πάξτον Όσγκουντ και τον Ρόμπι Ρόμπερτς, τον άξεστο νταή και γόη του σχολείου, ο οποίος πίστεψε πως η Πάξτον τού είχε στείλει ραβασάκι.

Ο Τζόκερ του Γυμνασίου του Γουόλς οφ Γουότερ είχε χτυπήσει ξανά!

«Όμορφο, έτσι;»

Η Γουίλα αναπήδησε ακούγοντας τη φωνή· η καρδιά της τής φάνηκε σαν να κλότσησε μέσα στο στήθος της. Η πρόσκληση της έφυγε από το χέρι και το αεράκι την πήγε ως τον άντρα που είχε μόλις μιλήσει, ο οποίος στεκόταν λίγα μέτρα δεξιά από το Ράνγκλερ της.

Φορούσε σκούρο παντελόνι και στη μια του τσέπη ήταν χωμένη μια ακριβή γραβάτα. Το καλό άσπρο πουκάμισό του ήταν ιδρωμένο και τα καστανά μαλλιά του κολλούσαν στο μέτωπο και στο σβέρκο του. Μαύρα γυαλιά-καθρέφτες έκρυβαν τα μάτια του. Η πρόσκληση τον χτύπησε στο στήθος, και έμεινε εκεί, κολλημένη, να πεταρίζει, σαν το ψάρι έξω απ' το νερό. Χαμογέλασε ανάλαφρα, κουρασμένα, καθώς την έπιασε με το χέρι του – σαν

αυτό να ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε να κάνει τη στιγμή εκείνη. Σημάδι, σκέφτηκε η Γουίλα. Αλλά σημάδι που δεν είχε ιδέα τι σήμαινε. Ήταν απλά αυτό που έλεγε η γιαγιά της, όταν συνέβαινε κάτι αναπάντεχο. Συνήθως, ακολουθούσαν και οδηγίες: *Χτύπα ξύλο τρεις φορές, ή σήκω και κάνε έναν κύκλο, ή βάλε φουντούκια και δεκαράκια στο περβάζι του παραθύρου.*

Ο άντρας έβγαλε τα γυαλιά του και την κοίταξε. Μια παράξενη έκφραση απλώθηκε στο πρόσωπό του. «Εσύ», είπε.

Τον κοίταξε κι εκείνη – και ξαφνικά τον γνώρισε. Ω, Θεέ μου! Να την πιάσουν στα πράσα εδώ, εντάξει· αλλά να το κάνει ένας από αυτούς ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό... Κατακόκκινη από ντροπή, η Γουίλα γλίστρησε κάτω από το καπό και χώθηκε μέσα στο τζιπ. Φυσικά και επρόκειτο για σημάδι· ήταν ένας οiwνός που έλεγε: *Φύγε τρέχοντας, όσο πιο γρήγορα μπορείς!*

«Περίμενε!» τον άκουσε να της λέει, καθώς έβαζε μπροστά τη μηχανή του αυτοκινήτου της.

Αλλά εκείνη δεν περίμενε· έβαλε ταχύτητα και έφυγε, σαν να την κυνηγούσαν...